



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **M. B.**, zastoupeného Mgr. Michalem Bernáškem, advokátem se sídlem v Plzni, Farského 15, za účasti **Finančního ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2006, č. j. 58 Ca 6/2004 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna se advokátovi Mgr. Michalu Bernáškov **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2006, č. j. 58 Ca 6/2004 – 48, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 9. 1. 2004 č. j. 9298/140/2003, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Plzni ze dne 19. 8. 2003 č. j. 223423/03/138962/1673, jímž bylo vyměřeno stěžovateli penále z daně z převodu nemovitosti za období od 28. 2. 2000 do 5. 8. 2003 ve výši 32 272 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud označil za nesporné, že stěžovatel vyměřenou daň z převodu nemovitosti v částce 60 000 Kč neuhradil. Proto správce daně postupoval v souladu se zákonem, když s poukazem na ustanovení § 63 odst. 1, 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) stěžovateli penále jako důsledek prodlení s placením daně předepsal. Platebním výměrem správce daně pak pouze sděluje předpis penále. Jde tedy o informaci pro daňového dlužníka, jaké výše

penále za konkrétní období trvání prodlení dosáhlo a současné stanovení náhradní lhůty splatnosti. Žalobní námitky se podle krajského soudu v tomto případě zcela míjejí důvody, na nichž spočívají obě napadená rozhodnutí. Insolventnost daňového dlužníka, ať už k ní došlo z jakýchkoliv příčin, nemá vliv na povinnost penále zaplatit. Žádný právní předpis neumožňuje, aby tato okolnost byla při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o předepsání penále jakkoli zohledněna. Pokud stěžovatel namítal v žalobě, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 6 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, krajský soud porušení práva na život garantovaného Listinou základních práv a svobod neshledal. Cílem tohoto ustanovení je ochrana jednotlivce před tím, aby byl kýmkoliv svévolně zbaven života. Rozhodnutí deklarující penále a stanovující dlužníkovi povinnost zaplatit je v náhradní lhůtě, nemůže představovat ohrožení života jeho adresáta. Současnou obtížnou sociální situaci stěžovatele lze sice pochopit, avšak pouze ona nemůže mít na rozhodnutí správce daně o předpisu penále vliv.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž poukázal na to, že na str. 4 odst. 4 napadeného rozsudku je uveden křivý údaj, že stěžovatel daň z převodu nemovitosti neuhradil, ale měla být uvedena skutečnost že daň zaplatit nemohl. V napadeném rozsudku je také citován § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ale není uvedeno, že stěžovatel je v prodlení, když nemohl zaplatit. Tuto část citovaného zákona označil stěžovatel za represivní postihující viníky. Poukázal na to, že situaci nezavinil, a ani ji nemohl ovlivnit. Byl státními úředníky, jejich výkladem zákona, zahrnut mezi neplatiče, kteří platit nechtějí, na něž byl tento zákon stvořen. Důkazem, že stěžovatel zaplatit nemohl je to, že příslušný správce daně si prověřil důkladně jeho situaci finanční a majetkovou a ustoupil od postupu podle § 73 zákona o správě daní a poplatků. Proto stěžovatel žádal o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vynesení rozsudku, jímž se žalobě vyhovuje a ruší se požadavek správce daně na částku 32 272 Kč opravený na částku 29 518 Kč za penále na daň z převodu nemovitosti.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo že se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu vyplývajícím z napadeného rozsudku. Z tohoto důvodu navrholo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V kasační stížnosti stěžovatel na prvním místě sice poukázal na to, že v napadeném rozsudku je uveden křivý údaj že daň z převodu nemovitostí neuhradil a mělo být uvedeno, že zaplatit nemohl, ale takto formulovaná námitka jednak není stížním bodem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a jednak se nejedná o křivý údaj, protože je nesporné, že stěžovatel daň z převodu nemovitosti neuhradil a zda se tak stalo z důvodu jeho insolventnosti, popř. z jiného důvodu, je z hlediska jeho povinnosti platit penále zcela právně bezvýznamné.

V jediném stížním bodě, obdobně jako tomu bylo v žalobě, je v podstatě namítáno nesprávné právní posouzení povinnosti stěžovatele hradit penále v souvislosti s nezaplacením daně z převodu nemovitostí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však krajský soud otázku povinnosti stěžovatele jako daňového dlužníka platit penále posuzoval správně podle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků, protože je nesporné, že stěžovatel

byl poplatníkem daně z převodu nemovitosti a tuto daň nejpozději v den její splatnosti nezaplatil. Byl tedy v prodlení a vznikla mu povinnost zaplatit penále. Tyto skutečnosti stěžovatel nezpochybňuje, pouze poukazuje na to, že důvodem, proč neplatil, bylo to, že platit nemohl a tuto situaci nezavinil a ani ji nemohl ovlivnit. Zákon o správě daní a poplatků však neumožňuje jakkoliv zohlednit důvody, který vedly k tomu, že poplatník svou daňovou povinnost nesplnil, jak také velmi srozumitelně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, a proto mu nelze vytýkat nesprávné posouzení právní otázky. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné znovu zopakovat, že povinnost platit penále vzniká ze zákona, správce daně o vzniku této povinnosti nerozhoduje, pouze svým rozhodnutím sděluje poplatníkovi výši penále, období, za jaké je penále předepisováno a náhradní lhůtu, v níž má být zaplacen. Pro vznik zákonné povinnosti platit penále je zcela bez právního významu, z jakého důvodu nebyla daň zaplacená, zda se tak stalo záměrně nebo zda se poplatník ne vlastní vinou dostal do situace, že nemohl zaplatit pro nedostatek finančních prostředků. Rovněž je třeba poukázat na to, že krajský soud nad rámec své přezkumné činnosti stěžovateli vysvětlil, jakým způsobem by mohl dosáhnout toho, aby byl zproštěn své povinnosti penále zaplatit, ale toto instruktivní vysvětlení se zcela minulo účinkem.

Z důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu